

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **R. R.**
státní příslušnost Uzbekistán,
t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51 Vyšní Lhoty č.
234,
zastoupeného Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, Purkyňova 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR,**
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2019 č. j. OAM-48/LE-BA02-BA04-PS-2019, o zajištění,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 4. 3. 2019 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) rozhodnuto o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 19. 5. 2019.
2. Žalobce namítal, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení použitelnosti zvláštních opatření zakotvených v ust. § 47 zákona o azylu považuje žalobce za zavádějící a zjevně nesprávné. Uvedl, že i v případě, že by byl dán důvod zajištění podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, v žádném případě nenastala situace, v níž by nebylo možné aplikovat zvláštní opatření. V jeho případě se totiž zjevně nejednalo o standardní situaci. Poukázal na to, že nebyl zajištěn na základě vlastní činnosti policie, nýbrž v okamžiku, kdy se pokoušel aktivně řešit svoji pobytovou situaci a dobrovolně se dostavil na příslušné pracoviště odboru azylové a migrační politiky. Žalobce dále obsáhle citoval z konkrétních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a konstatoval, že napadené rozhodnutí je příkladem praxe odsouzené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ve věci sp. zn. 5 Azs 20/2016, v němž Nejvyšší správní soud odmítl dosud rozšířenou praxi správních orgánů, podle níž v případě, že cizinec již z území České republiky po pravomocném rozhodnutí o vyhoštění nevycestoval, je fakticky vyloučena možnost uložení zvláštních opatření, a to právě pro rozpor tohoto názoru a praxe s návratovou směrnicí Evropského Parlamentu a Rady č. 2013/33/EU. Napadené rozhodnutí se zjevně nedostatečně vypořádá se specifiky jeho případu. Žalobce dále poukázal na to, že podobným případem se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Azs 269/2016-21, v němž byla řešena otázka, do jaké míry je třeba se vypořádat s možností uložení zvláštních opatření v případě, že cizinec účelově požádal o mezinárodní ochranu poté, co byl zajištěn po nerespektování správního vyhoštění. Žalobce v žalobě citoval z označeného rozsudku. Odkázal také na rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 18 A 11/2017-19, z něhož rovněž citoval. Žalobce dále uvedl, že žalovaný posoudil jeho situaci nepříjemně, paušálně a bez potřebné individualizace jeho případu, neboť se nijak nevypořádal se zjevným faktem toho, že si nebyl vědom nelegálního pobytu na území České republiky, neskrýval se, naopak aktivně hodlal svůj pobytový status zkontrolovat na příslušném pracovišti odboru azylové a migrační politiky. Rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti.
3. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal především na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že není pravdou tvrzení uvedené v žalobě, že se žalobce sám dostavil na OAMP, aby řešil svůj pobytový status. Poukázal na to, že správní orgán při svém rozhodování vycházel z informací poskytnutých příslušnými složkami policie během řízení o správním vyhoštění dle zákona o pobytu cizinců, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí. Bylo objasněno, že 28. 1. 2019 prováděli policisté Krajského ředitelství policie hl. m. Praha, odboru cizinecké policie, pobytovou kontrolu na adrese P. 4, C. 1861/2, kde se měl nacházet cizinec, který je v evidenci nežádoucích osob. Po příjezdu na toto místo se hlídka spojila s pracovníci OAMP a cizinec byl ztotožněn s žalobcem. Z dosavadního jednání

žalobce bylo totiž zřejmé, že neplní své zákonem uložené povinnosti a existuje reálné nebezpečí, že své povinnosti nadále nebude respektovat a bude opětovně mařit výkon správního rozhodnutí o vyhoštění, jakož ostatně činil již v minulosti. Na základě této skutečnosti byl žalobce s policií zadržen a zajištěn za účelem správního vyhoštění. Žalovaný rovněž zdůraznil, že žalobce na území ČR pobýval již od prosince roku 2009, žádost o mezinárodní ochranu však podal až poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, byl zadržen policií, zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Žádost o mezinárodní ochranu tedy podal až po více než 9 letech pobytu na území České republiky. Poznamenal, že během tohoto období se mohl volně pohybovat a mohl se tedy dostavit buď na příslušný orgán Policie ČR, či přímo do přijímacího střediska Ministerstva vnitra ČR a podat žádost o mezinárodní ochranu, což neučinil. Žádost podal až účelově v době vyhoštění. Žalovaný poukázal také na to, že v průběhu správních řízení žalobce uvedl, že se obává návratu do Uzbekistánu po 10 letech, protože by mu místní úřady mohly dělat potíže. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané pouhý jeden den poté, sdělil, že se v případě návratu do Uzbekistánu obává zabití. Tato okolnost však musela být žalobci známa nejen před jeho zajištěním. Z jednání žalobce je tedy patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je účelová, podaná pouze s cílem dosáhnout propuštění ze zajištění, legalizovat si pobyt v ČR a vyhnout se hrozícímu vyhoštění nebo je pozdržet, ačkoliv o udělení mezinárodní ochrany mohl požádat dříve. Současně nelze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Úvahy žalovaného o nemožnosti uložit zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu vycházejí z podrobného posouzení všech podkladů založených ve spise. Konstatoval, že zkoumal individuální okolnosti žalobcova případu a své rozhodnutí v tomto směru konkrétně a přezkoumatelně zdůvodnil. Poukázal na to, že pro přistoupení možnosti nahradit zajištění zvláštními opatřeními dle citovaného zákonného ustanovení musí být určitá záruka v korektnosti chování žadatele o mezinárodní ochranu a jeho osobní zodpovědnosti k plnění povinností. Žalovaný toto zvážil a s ohledem na to, jak žalobce nerespektoval zákonné povinnosti, dospěl k závěru, že jeho dosavadní chování nesvědčí k upřednostnění zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu před zajištěním, neboť jejich uplatnění by se minulo účinkem. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho soustavné nerespektování právního řádu i jemu uložených povinností, ale také jeho popsané zcela účelové jednání. Žalovaný v daných souvislostech odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016, z něhož citoval. Námitky žalobce shledává žalovaný jako nedůvodné.

4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s ust. § 46a odst. 8 zákona o azylu, neboť žalobce nařízení jednání nenavrhoval.
5. Ze správního spisu bylo zjištěno, že rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 2. 2019 č. j. OAM-48/LE-BA02-BA04-PS-2019 byl žalobce zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. Dle § 46a odst. 5 zákona o azylu doba trvání zajištění byla stanovena do 19. 5. 2019.
6. Ze správního spisu se dále podává, že rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 28. 1. 2019 č. j. KRPA-42921-15/ČJ-2019-

000022-ZZC byl žalobce zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Důvodem zajištění byla skutečnost, že žalobce byl dne 28. 1. 2019 zadržen hlídkou Policie ČR, protože u něj během pobytové kontroly na pracovišti OAMP vzniklo podezření, že se nachází v evidenci nežádoucích osob, což bylo následně prokázáno a zjištěno, že na území České republiky se nachází neoprávněně bez jakéhokoli oprávnění k pobytu. Žalobce byl zadržen a zajištěn 28. 1. 2019 za účelem realizace vyhoštění. Ze správního spisu dále plyne, že v rámci správního řízení o vyhoštění vedeného OPKPE Praha č. j. KRPA-29031-23/ČJ-2015-000022 bylo objasněno, že žalobce přicestoval na území České republiky v roce 2009, v roce 2010 mu bylo uloženo správní vyhoštění a následně v roce 2011 trestní příkaz k vycestování. Žalobce se dostavil na pracoviště OAMP MV ČR dne 22. 1. 2015 z důvodu, že chce vycestovat a požádat o výjezdní vízum.

7. Ze spisu dále plyne, že 29. 1. 2019 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Do protokolu o vyjádření účastníka řízení dne 28. 1. 2019 potvrdil údaje o své totožnosti, sdělil, že do České republiky přicestoval v roce 2009 a od té doby se do Uzbekistánu nikdy nevrátil. Území ČR třikrát opustil za účelem cesty do USA, a to v letech 2016, 2017 a 2018. Je si vědom správního vyhoštění, jež mu bylo uloženo v roce 2015, ale vycestování kvůli situaci v Uzbekistánu nebylo možné. Dále uvedl, že v roce 2018 mu byla stanovena lhůta k vycestování, proti čemuž se odvolal. Tvrdil, že nevěděl, že napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Dále sdělil, že si není vědom neoprávněného pobytu. Na území ČR nemá žádné společenské, kulturní ani ekonomické vazby. V Uzbekistánu žijí jeho dvě děti s bývalou manželkou. Má tam i sestru a bratra. Kdyby se vrátil do Uzbekistánu po 10 letech, obává se, že by mu místní úřady mohly dělat potíže.
8. Ze správního spisu rovněž plyne, že správní orgán měl k dispozici opis evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 31. 1. 2019, z něhož bylo zjištěno, že žalobce byl pravomocně odsouzen, a to rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ve věci sp. zn. 6 T 93/2011, který nabyl právní moci 22. 6. 2011 k trestu vyhoštění na 30 měsíců za úmyslný trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku.
9. Krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 349/2016-48, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, je namístež zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoli nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější, než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností související s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince. Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti,

konec citace. Soud zastává názor, že úvahy žalovaného týkající se hodnocení možnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu jsou dostatečné, přezkoumatelné a je z nich zřejmé, na základě jakých skutečností a proč přistoupil žalovaný k zajištění žalobce a nevyužil zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce na území České republiky pobývá již od prosince roku 2009. Vědomě dlouhodobě pobýval na území ČR bez jakéhokoli pobytového oprávnění, nerespektoval zákonnou povinnost vycestovat z území České republiky a mařil výkon jak správního, tak soudního rozhodnutí. Z toho důvodu byl 28. 1. 2019 zajištěn za účelem realizace správního vyhoštění. Soud souhlasí se závěrem žalovaného, že žalobce v rámci správního řízení o zajištění dle zákona o pobytu cizinců a o vyhoštění žádnou obavu z pronásledování či vážné újmy nezmínil, pouze uvedl, že se obává toho, že by mu mohly místní úřady dělat blíže nespecifikované potíže z důvodu jeho desetiletého pobytu mimo území Uzbekistánu. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany, podané pouhý den poté, ovšem už vyslovil obavy ze zabití. Z žádného vyjádření žalobce ovšem neplyne, že by mu skutečnosti, které jej vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, nebyly známy již před zajištěním policií. Soud souhlasí s žalovaným, že naopak je evidentní, že mu musely být známy, z čehož lze usuzovat, že ve skutečnosti žádnou obavu z pronásledování ani vážné újmy nepociťuje a žádost o mezinárodní ochranu pouze podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a dosáhnout propuštění ze zajištění. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že z postupu žalobce je zřejmé, že proto, aby se vyhnul vyhoštění a mohl na území ČR nadále setrvávat, byť nelegálně, využije jakékoli možnosti, včetně podání žádosti o mezinárodní ochranu. I soud zastává názor, že vzhledem k tomu, že cílem žalobce ve skutečnosti není získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, nýbrž vyhnout se hrozícímu vyhoštění, byl by jeho propuštěním ze zajištění ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný správně zdůraznil, že v průběhu správního řízení bylo také prokázáno, že se žalobce vyhýbal veškerým svým povinnostem spojeným s pobytem na území České republiky, neboť dlouhodobě pobýval na území ČR bez jakéhokoli oprávnění k pobytu a dokonce v rozporu s uloženým správním i soudním vyhoštěním. Ve shodě s žalovaným i soud dospěl k závěru, že nelze rozumně předpokládat, že by žalobce náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil. Z těchto důvodů by uplatnění zvláštního opatření dle § 47 zákona o azylu nebylo účinné. Soud se rovněž ztotožňuje s žalovaným v jeho názoru, že o neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé dlouhodobé nerespektování právního řádu ČR, i jemu uložených povinností, včetně uloženého správního vyhoštění, ale také jeho zcela účelové jednání, spočívající v tom, že udělení mezinárodní ochrany se začal domáhat teprve po zajištění, kdy se jeho vyhoštění stalo reálným. Není pravdou tvrzení žalobce uvedené v žalobě, že aktivně hodlal svůj pobytový status zkontrolovat na příslušném pracovišti odboru azylové a migrační politiky. Naopak bylo v průběhu správního řízení objasněno, že policisté Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy dne 28. 1. 2019 prováděli pobytovou kontrolu na označené adrese v Praze, kde se měl nacházet cizinec, který je v evidenci nežádoucích osob. Po příjezdu na toto místo byl cizinec ztotožněn s žalobcem. Žalobce byl následně zadržen a zajištěn za účelem správního vyhoštění.

10. Krajský soud po provedeném řízení žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zamítl.
11. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 15. 3. 2019

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně